

Ima dosta oznaka koje karakteriziraju novi Kodeks. To su one oznake koje se usklađuju s baštinom II. vatikanskog sabora. Navodim samo neke izrazitije: 1. *suodgovornost*, a to znači da svaki kršćanin, vjernik sudjeluje u proročkoj, svećeničkoj i kraljevskoj Kristovoj vlasti, a to sažima temeljno dostojanstvo na kojem se temelji jednakost svih krštenika u hijerarhijskoj zajednici Crkve; 2. *kolegijalnost* što provodi u pravne norme nauku II. vatikanskog sabora o kolegiju biskupa kojemu predsjedava papa; 3. *zakonitost*, tj. podvrgavanje svih — uključena hijerarhija — odredbama Kodeksa. Tu se očituje ono što se u pravnoj terminologiji naziva »pravno stanje«; 4. *supsidijarnost* — tu se valorizira, unapređuje inicijativa i aktivnost Božjeg naroda u svom različitom djelovanju polazivši »od baze«; 5. *jasnoća* — poklonjen je Crkvi efikasniji tekst zakona tako da ga mogu lakše shvatiti svi članovi Božjeg naroda; 6. *misijsko djelovanje* koje u Crkvi otvara mogućnosti slobodnijega misijskog djelovanja, i to prema zahtjevnosti vlastite karizme, bilo pojedinačno bilo zajednica (redovnici); 7. *ekumenizam*, što odražava veću slobodu komuniciranja između članova Katoličke crkve i drugih krštenika (*communicatio in sacris*); 8. *pastoralno djelovanje* — svi zakoni ovoga Kodeksa samo su sredstvo efikasnije pastorizacije. Tu su, između ostalog, naglašena veoma važna dva principa: *jednakost i epikeia*. Svi su u Crkvi pozvani da prema svom poslanju u ime Crkve pastoralno djeluju, a Kodeks samo kanalizira to djelovanje.

Na kraju treba reći da čovjek bez vjere ne može shvatiti sve zakone iz novoga Kodeksa, jer su crkveni zakoni prvenstveno odredba vjere, doneseni od sakralne institucije — Crkve — a ne samo odredbe razuma. Da se shvate i provedu, treba i vjera i razum. Prema riječima Ivana Pavla II., crkveni se zakoni nalaze u trokutu: Biblija, Saborski dokumenti, Kodeks kanonskog prava. Sada smo u vremenu proučavanja novog Kodeksa da bi od 27. studenoga 1983. ti propisi bili odredba suživota u Crkvi, što će trebati vjerno opsluživati prema nakani vrhovnog zakonodavca Ivana Pavla II.

KARDINAL GIUSEPPE CASORIA

PREFEKT KONGREGACIJE ZA SAKRAMENTE I BOGOŠTOVLJE

Među osamnaesticom crkvenih dostojanstvenika, koje je papa Ivan Pavao II. na Svijećnicu ove godine pribrojio kardinalskom zboru, nalaz i se i mons. Giuseppe Casoria, do tada proprefekt Kongregacije za sakramente i bogoštvolje. U redoslijedu objavljivanja novoimenovanih kardinala, mons. Casoria je bio peti po redu, odmah iza našega kardinala Kuharića.

Mons. Casoria je rođen 1908. g. u mjestu Acerra kod Napulja. Za svećenika je zaređen 21. XII. 1930. Nakon završenih teoloških studija, radio je kao profesor u sjemeništu rodnog grada i obavljao istovremeno različite pastoralne obaveze.

Trajno je radio na znanstvenom usavršavanju, a rezultat toga su diplome na još tri fakulteta: iz filozofije na Lateranu 1932., iz obaju prava na pravnom institutu sv. Apolinara 1936., iz političkih znanosti na Državnom sveučilištu u Rimu 1952.

Od 1937. g. radi u Rimskoj kuriji u Kongregaciji za sakramente. Posebno područje njegova zanimanja su slučajevi s pravnog područja sakramenta ženidbe. Godine 1959. postao je podsekretar, a 1969. sekretar spomenute kongregacije. Za vrijeme Drugoga vatikanskog sabora mons. Casoria je bio član Pripravne komisije za sakramente te stručnjak i skrutator na Saboru. Sudjelovao je u radu mnogih komisija i poslije Sabora, kao npr. u komisiji za obnovu Kodeksa crkvenog prava, za uspostavu trajnog đakonata, za tumačenje dekreta Drugog vatikanskog sabora, obnovu sakramenta pokore itd. Bio je odvjetnik u Rimskoj roti i prelat Apostolske signature.

Papa Pavao VI. posvetio ga je za naslovnog biskupa 1972. godine. Slijedeće godine prelazi u Kongregaciju za proglašenje svetaca gdje nasljeđuje kardinala Antonellija. Na čelu te kongregacije ostao je do kolovoza 1981. g. kad ga je papa Ivan Pavao II. postavio na čelo kongregacije kojoj je sada prefekt.

Široka naobrazba, bogato iskustvo, praksom potvrđena razboritost i južnjački temperamenat garancija su da će mons. Casoria uspješno voditi i Kongregaciju za sakramente i bogoštovlje u ostvarenjima liturgijske obnove koju je zacrtao Drugi vatikanski sabor.

Fra Marko Babić

PRIMLJENE KNJIGE

Fra Vjeko Vrčić: **GOVORI ŽUPNIK**, Knjižnica »Marije«, Split 1982. Dugogodišnja zapažanja iskusnog župnika objavljujvana u »Mariji« sabrana su zajedno i tematski podijeljena u četiri poglavlja: Mladi i njihove brige; Roditelji i njihova djeca: Naši starci; Župnikove brige. Pisac se već ogledao u sličnom žanru i njegove pripovijesti »Biokovski župnik« veoma su povoljno ocijenjene od čitalačke publike i kritike. Lagani, ali razigrani stil olakšava suživljavanje s likovima u kojima prepoznajemo našu svakodnevicu, često groteskno smiješnu. U njoj se isprepliću vjera i nevjera, običaji i praznovjerje, samoprijegorna žrtva i obijesna nemarnost, strah i nadanja... Ništa od toga ne izmiče bistrom oku iskusnog župnika koji u svemu tome gleda svoje stado. Pisac ne moralizira nego jednostavno ocrtava slike suvremenog života. Ipak, u svim suvremenim tmcama on nazrijeva barem tračak svjetla što knjizi daje optimistički ton. Knjiga otvara srce i zanosi čitatelja. To je osjetio i Kamenko Jolić čiji likovi na naslovnoj stranici širom otvorenih očiju slušaju što to »govori župnik«.

Cijena: 200 dinara. **Narudžbe:** »Marija«, A. Jonića 1, 58230 SINJ.

Barko

Nicola De Martini: **MOLITVA PREOBRAZBA ČOVJEKA I SVIJETA**, Zagreb 1982. Ova knjižica džepnog formata, obujma 56 stranica, govori najprije o molitvi ukorijenjenoj u božanskom životu, zatim o molitvi koja je formirala svece i apostole te o molitvi koja koristi svakom čovjeku da raste i dozrijeva. **Cijena** 60 din. **Narudžbe:** SALEZIJSKI VJESNIK. Vlačka 36/I, 41000 ZAGREB.